

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 104/2016
09.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Ј.1, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ј.1, адвоката З.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1069/11 од 06.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 661/15 од 01.10.2015. године, у седници већа одржаној 09.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ј.1, адвоката З.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1069/11 од 06.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 661/15 од 01.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 1069/11 од 06.05.2015. године окривљени Н.Ј.1 је оглашен кривим да је извршио два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за која му је суд најпре утврдио појединачне казне затвора и то за свако од наведених дела казну затвора у трајању од по шест месеци, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од 11 месеци коју ће окривљени извршити у просторијама у којима станује, с тим да не сме напуштати те просторије осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова и два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне изврши у Заводу за извршење казне. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 501.000,00 динара, све у року од 15 дана од праноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом малолетни оштећени Т.Ј. и Н.Ј.2 су ради остваривања имовинскоправног захтева, а путем свог законског заступника, упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 661/15 од 01.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Н.Ј.1, а пресуда Основног суда у Панчеву К 1069/11 од 06.05.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Н.Ј.1, адвокат З.Д., у смислу члана 485. став 1. тачка 1). ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у предметном поступку Апелациони суд у Београду као другостепени, није размотрио жалбене наводе у погледу обавезе накнаде трошкова кривичног поступка на име ангажовања законског заступника оштећених, иако је окривљени у жалби спорио процесну способност законског заступника оштећених – мајке И.Ј. да буде самостална странка у поступку и указао на повреду чл. 152. и 154. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Бранилац истиче да је у жалби на првостепену пресуду указано на одређене контрадикторности, а наиме да је вештак др С.Ј. навео да је малолетна оштећена Н.Ј.2 претрпела посттрауматски стресни синдром због инкримисаних радњи осуђеног, док је учитељица малолетне оштећене изјавила да у критичном временском периоду наводног вршења насиља оштећена није показивала никакве знаке одступања од уобичајеног понашања за њен узраст, али да другостепени суд ове наводе жалбе није цено и за исте дао разлоге. При чему другостепени суд није одговорио ни на жалбене наводе како то да се посттрауматски стресни поремећај код оштећене појавио две године након злостављања, односно 2013. године, а злостављање је трајало од 2006. до 2010. године.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног истиче да у образложењу побијане другостепене пресуде суд није оценио све жалбене наводе, односно указује на повреду закона из члана 460. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву наводи и то да у побијаној другостепеној пресуди суд прихвата у потпуности исказ малолетне оштећене Н.Ј.2 као јасан и логичан позивајући се на мишљење вештака Н.А. и О.В. из којих произилази да је малолетна оштећена способна да чињенице које је опазила изнесе на начин на који их је опазила. У вези са изнетим бранилац у захтеву указује на став теорије да се судски вештак изјашњава само о подобности одређеног лица за веродостојно сведочење, али се не опредељује да ли је неко сведочење које је то лице дало истинито или не, те да су психолошки подаци само индиректни показатељи веродостојности дететовог исказа, а коначан суд о њему се даје узимајући у обзир и друге релевантне чињенице добијене у судском поступку. С тога, по оцени браниоца, у конкретном случају, нижестепени судови су приликом оцене веродостојности исказа малолетне оштећене требало да имају у виду све околности конкретног случаја и понашање малолетне оштећене које

указује и може да доведе у питање валидност и веродостојност њеног исказа датог у предметном поступку.

Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 460. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Н.Ј.1, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.